

Rajzok – a figyelem útjai

Kondor Attila kiállítása

GARAMI GRÉTA

Óbudai Kulturális Központ, 2019. IV. 5. – V. 3.

Kondor Attila munkái csendről, az elmélkedésről és a belső figyelemről szólnak. Képein az építészeti elemek magukba szívó perspektívája a középkori kolostorkertek, a humanista könyvtárak vagy a barokk templomlépcsők meditatív hangulatát teremti meg.

Máshol mindent elárasztó, tükröződő vízfelületek, enfiládként sorakozó ajtókeretek vagy falak nélküli templombelsőket teremtik meg a figyelem, a koncentráció és kontempláció tereit. Az antik és reneszánsz templomok márványpadlózata által inspirált, isteni tökéletességet és szabályosságot képviselői geometrikus minták is

a transzcendens keresésére utalnak.

A termek mélyén pedig feltűnik egy hol zárt, hol résnyire nyitott, ókori szentélyfülkékre emlékeztető öreg ajtó.

A reneszánsz gondolkodásához hasonlóan a képgrafikus végzettségű Kondor Attila számára a rajz a figyelem kiindulópontja és a megismerés eszköze. Grafikai munkái előkészítői festményeinek, alapanyagai animációs filmjeinek. Rajzaiban a sziluetté váló építészeti elemek kissé konstruktivista formái ütköznek és alkotnak egységet a realista fogalmazással. Hol a nagyvárosi környezet – az ember teremtette produktum – válik hófehér árnyképpé és ég ki idegen elemként a képből, hol épp fordítva, az organikus természet, az Isten teremtette világ motívumai világítanak a mindennapok szögletes szürkességében.

Animációi festményeiből indulnak ki, formálisan is azok adaptációi – a fakturális hatások és a vászon alapja is érzékelhető, a motívumkészlet is az eredeti munkákból kivágvva jelenik meg.

A filmek azonban nemcsak átiratai a korábbi munkáknak, hanem a grafikák esetében a film forrása az alkotói folyamat, a rajzolás maga. Ez a gesztus a nézővel való találkozáspontot keresi, az alkotás során megélt meditatív állapot közös átélésére hív.

A festményeken és rajzokon megidézett terekbe belépve szó szerint és átvitt értelemben is elindulunk az alagút felé vezető úton, a labirintus ösvényén vagy a könyvtárban magasodó létrán. A festmény ideje azonban megváltozik, és még inkább az úton levés folytonossága, a végtelenbe tartó szemlélet kap hangsúlyt. A mozgás ellenére a filmekben sem jutunk el soha a végponthoz, inkább a perspektíva láthatatlan és elérhetetlen enyészpontja felé tartó mozgás állandó állapotába kerülünk az Abszolútummal egyesülni vágyó lélek útján.

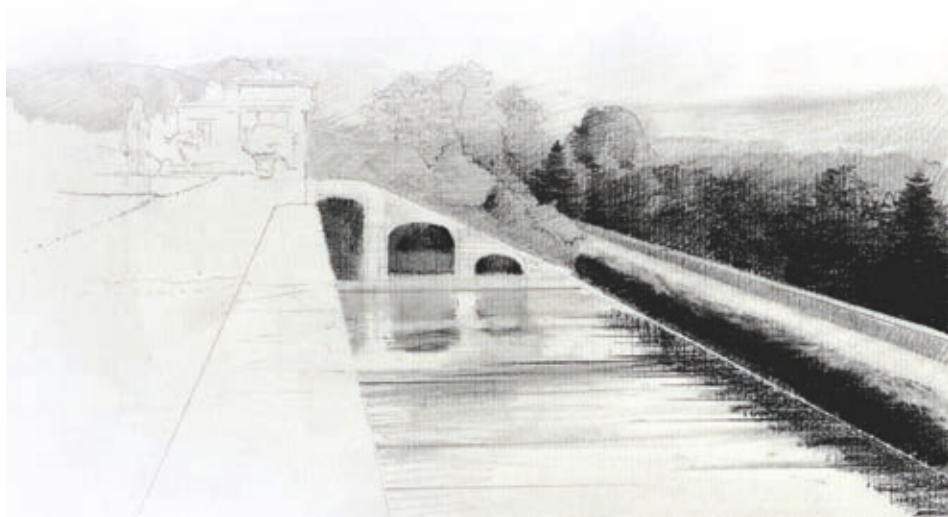

Foto: Már András

KONDOR ATTILA: *Emelkedés*, 2017, ceruza, papír, 26×16 cm

Figurák nélküli alkotásainak motívumai ismeretlen mélységbe futó utak, labirintusban kanyarodó ösvények, felragyogó ürességbe tartó lépcsők, melyeken a terelővonalak, a sövény vagy a lépcsőfokok monoton ritmusa keleti mantraként ismétlődik. A sorakozó könyvespolcok, a soha véget nem érő létra lécei és az ókeresztény fa fedélszékek gerendái is tradícióhordozó, változatlan örökséget testesítik meg. Az építészeti elemek – melyek olyan római épületekről származhatnak, mint a Pantheon, a Scala Santa, a Capitolium-domb lépcsője, a San Saba-templom vagy az Ara Pacis Augustae – a történelmi emlékezet időtávlátat őrzik.